

¿Què passaria, si hi havia llistes obertes?

Si vostè és simpatitzant del PSC però no li agrada Raimon Obiols, no té més remei que votar-lo. Bé, pot votar un altre partit o quedar-se a casa. Però el més probable és que, malgrat al candidat, voti el partit. O potser vostè és independentista i pensa votar ERC, però sap perfectament que el número 23 de la llista —per exemple— és una persona deshonest. També li pot passar que vulgui votar per tres candidats que —ves per on— es presenten per tres partits diferents. La solució als seus problemes té un nom: llistes obertes.

La idea bàsica de les llistes obertes és que l'elector pugui triar directament les persones que el representaran al Parlament. La plasmariació d'aquesta idea pot tenir formes diferents. Una primera possibilitat és que el votant pugui triar un cert nombre de candidats, però sempre dins la mateixa llista. Si això fos possible, tots els candidats es veurien obligats a fer-se conèixer davant l'electorat. Actualment, el número 20 per Barcelona de la llista de CiU ja sap abans de començar la campanya que ell serà diputat segur. Per tant, es pot permetre el luxe de passar la campanya, com qui diu, a casa. La llista oberta l'obligaria a treballar més el vot. En gran part, també s'evitaria el lamentable espectacle del procés d'elaboració de les llistes: aparèixer més amunt o més avall de la llista no implicaria forçosament tenir més o menys possibilitats de ser escollit. S'elevaria el grau d'incertesa dels resultats. Passats els quatre anys de la legislatura el votant podria demanar comptes, valorar la feina feta per aquell diputat i votar en conseqüència. S'obriria una possibilitat molt gran de control públic sobre la feina dels diputats. També es podria arribar a produir que candidats del mateix partit es barallesin entre ells: "poseume la X a mi, que ho farà millor que l'altre". Una situació curiosa i ara com ara impensable. Són arguments que fan pensar que un efecte immediat de les llistes obertes seria, com a mínim en un primer moment, la reducció de l'abstenció.

NOMS I COGNOMS

I aquest 15 de març ¿qui serien els candidats més votats? En el cas de CiU, sembla clar que **Jordi Pujol** s'enduria el nombre més gran de X a la seva casella. **Miquel Roca** el seguiria de prop sens dubte. Un personatge que també podria sortir-ne potenciat és **Josep Maria Cu-llell**, que gaudeix de gran carisma entre els bases convergents i que pel públic general és molt més conegut que no la majoria de consellers de la Generalitat. Si **Max Cahner** fos candidat també se-

rien **Rafel Ribó**, que es veuria confirmat en el seu paper de número u, i també **Antoni Ferrés**, alcalde de Sabadell. Ferrés acostuma a arrossegar en les eleccions municipals molts vots que a les autonòmiques són convergents, gràcies al seu prestigi i a una honestedat més que provada.

Finalment, el Partit Popular. A Tarragona, la gran majoria de les X anirien a parar a la casella de **Josep Curto**, de Tortosa, un home conegudíssim i molt apreciat. La batalla dura fóra a Barcelona. El número u, **Aleix Vidal-**

Quadras, és poc apreciat dels militants del partit, però segurament que de cara a l'opinió pública resulta una figura més simpàtica que no pas **Jordi Fernández Díaz**, que fou candidat fa quatre anys i que manté una dura pugna interna amb Vidal-Quadras.

NO TOT ÉS POSITIU

Però un sistema de llistes obertes no ha pas de ser la solució de tots els mals. Podem recordar que el Japó, un estat que es regeix per aquest sistema electoral, és un dels països del món amb uns nivells de corrupció personal i política del món més alts. Si la llista oberta s'apliqués de forma radical i l'elector pogués votar candidats de partits diferents a la vegada, es podrien produir fenòmens negatius. En primer lloc, l'existència mateixa de partits polítics agrupats al voltant d'una ideologia concreta perdria sentit: si es vota la persona, ¿de què serveix el partit? No és difícil preveure que començarien a proliferar candidatures es-

perpèntiques —i no per això sense possibilitats de triomf, tipus **Gil y Gil**, **Ruiz Mateos**, **Ciciolina**, etc.— La política banalitzada i convertida definitivament en un *show*.

Catalunya està pendent de l'aprovació de la seva llei electoral. Hi ha propostes sobre la taula, però els partits majoritaris no volen sentir parlar de llistes obertes. ¿Per què deu ser? De totes maneres, i sigui com sigui, encara trigarem a poder votar com si omplíssim una travesa.

Eduard Voltas

ria probablement premiat pels electors, ja que és un home molt conegut arreu del país gràcies a la seva intensa activitat cultural i cívica. Però Cahner ha estat apartat de les llistes de CiU.

En el cas del PSC, aquesta seria la gran oportunitat de comprovar si **Raimon Obiols** és tan poc carismàtic com diuen. Ningú no s'estranyaria si **Pasqual Maragall**, l'home olímpic, fos més votat pels electors socialistes que no pas Obiols. L'alcalde de Girona, **Joaquim Nadal**, en seria amb tota seguretat un altre beneficiari.

Si les llistes obertes podrien arribar a posar en dubte el liderat dins el partit socialista, amb ERC segurament que passaria tot el contrari. **Colom**, el coneix tothom i la militància el reconeix com a líder indiscutible. Els problemes vindrien de Girona, on **Josep Maria Reguant** ha estat col.locat com a cap de llista gairebé amb calçador. Un home molt apreciat per la seva trajectòria entre els sectors de població més clículs a votar ERC és **Pere Bascompte**. Si es presentés, faria molt bon paper.

A Iniciativa per Catalunya els possibles beneficiats de les llistes obertes se-